

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 377/2025-52

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Matejom Krajčim, PhD., advokátom, Záhradnícka 51, Bratislava, proti postupom Mestského súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 27Tp/34/2025 a Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 3Tpo/34/2025 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Tpo/34/2025 z 20. mája 2025 takto

rozhodol:

1. Postupmi Mestského súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 27Tp/34/2025 a Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 3Tpo/34/2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **500 eur**, ktoré **je** Krajský súd v Bratislave **povinný** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
3. Krajský súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich jeho advokátovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ustanoveným advokátom doplnenou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na osobnú slobodu, urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody a prepustenie na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi mestského a krajského súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby a rozhodnutím krajského

súdu o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu mestského súdu. Uznesenie krajského súdu žiada zrušiť s tým, že bude prepustený z väzby na slobodu a bude mu priznané finančné zadosťučinenie 5 000 eur.

II.

2. Sťažovateľovi bolo po zadržaní 17. decembra 2024 vznesené obvinenie z lúpeže a uznesením z 20. decembra 2024 bol vzatý do väzby. Sťažovateľ podal 2. apríla 2025 žiadosť o prepustenie z väzby, ktorá bola okresnej prokuratúre doručená 7. apríla 2025. Okresná prokuratúra ju 11. apríla 2025 predložila mestskému súdu. Mestský súd uznesením z 24. apríla 2025, ktoré sťažovateľovi aj v tento deň doručil, sťažovateľa prepustil z väzby na slobodu. Dospel k tomu napriek tomu, že dôvodnosť sťažovateľovi vzneseného obvinenia je daná a rovnako je daný dôvod preventívnej väzby, keďže sťažovateľ bol odsúdený aj v minulosti a bol aj vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý na neho nemal výchovný vplyv. Okrem toho nemá žiaden príjem a už skôr sa dopustil majetkovej trestnej činnosti. K nahradeniu väzby sľubom alebo dohľadom mestský súd uviedol, že tieto opatrenia nie sú spôsobilé zamedziť sťažovateľovi v pokračovaní v trestnej činnosti, keďže u neho nešlo o ojedinelý trestný čin. Podľa mestského súdu však orgány činné v trestnom konaní úkony nevykonávali plynulo a urýchlene a ich postup po decembri 2024 bol pomalý. Mestský súd nespochybnil potrebu znaleckého dokazovania, podstatné posudky boli predložené do polovice januára 2025, no znalecký ústav z odvetvia kriminalistickej informatiky ostal nečinný a posudok nepodal v stanovenej lehote, čo nemôže byť na ťarchu sťažovateľa. Osobitne, ak toto dokazovanie, ako aj dokazovanie z odvetvia klinickej psychológie bolo nadbytočné a zbytočne predĺžilo trestné konanie o dva mesiace.

3. Proti uzneseniu podal prokurátor bezprostredne po vyhlásení uznesenia sťažnosť, ktorú odôvodnil 2. mája 2025. Sťažovateľ sa k nej vyjadril 7. mája 2025. Vec bola predložená krajskému súdu 14. mája 2025. Krajský súd uznesením z 20. mája 2025 uznesenie mestského súdu zrušil, žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol a väzbu nenahradil. Uznesenie krajského súdu bolo odoslané 4. júna 2025. Sťažovateľovi bolo doručené 6. júna 2025 a advokátovi sťažovateľa 10. júna 2025.

4. Krajský súd sa stotožnil s dôvodnosťou obvinenia a dôvodom preventívnej väzby. Nie však s nadbytočnosťou znaleckého skúmania. Poukázal na to, že daktyloskopické skúmanie bolo ukončené 19. decembra 2024. V odvetví kriminalistickej biológie a kriminalistickej genetickej analýzy malo byť znalecké skúmanie ukončené najneskôr do 31. januára 2025. Posudok z kriminalistickej informatiky mal byť vypracovaný do 13. apríla 2025, no bol vypracovaný už 10. marca 2025. Do konania bola 28. januára 2025 pribratá znalkyňa pre účely vyšetrovania sťažovateľa a posudok bol vypracovaný 28. marca 2025. Orgány činné v trestnom konaní tak postupovali systematicky a efektívne. Namietané znalecké skúmania krajský súd považoval za opodstatnené, keďže dôvody ich nariadenia neboli nepodložené. Lehoty na vypracovanie posudkov nepovažoval za neprimerane dlhé, keďže šlo o špecifické skúmanie ústavom bez inej alternatívy. Vyšetrovanie tak nebolo neúčelné alebo poznačené priet'ahmi. Väzba päť mesiacov zodpovedala hroziacemu trestu za zločin lúpeže. Krajský súd k argumentácii sťažovateľa, že prokurátor sťažnosť písomne neodôvodnil do troch pracovných dní, uviedol, že táto súdom určená lehota nie je prekluzívna, pričom prokurátor po oboznámení sa s rozhodnutím mestského

súdu sťažnosť písomne zdôvodnil v piaty pracovný deň po rozhodnutí mestského súdu, čo nebolo neprimerané.

5. Mestský súd uznesením zo 16. júna 2025 sťažovateľa po podaní obžaloby ponechal vo väzbe, obžalobu prijal a nariadil hlavné pojednávanie na 7. júl 2025.

III.

6. Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru došlo pre neprimeranú dĺžku konania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktoré trvalo celkom 64 dní. Zvýrazňuje, že prokurátor jeho žiadosť predložil súdu až po piatich dňoch a mestský súd sťažnosť predložil krajskému súdu až po 33 dňoch. I krajský súd konal viac ako 23 dní. Sťažovateľ uvádza, že došlo aj k porušeniu jeho práva domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu. Sťažovateľ poukazuje na neefektívny a neprimeraný postup prokurátora. Pritom poukazuje na § 187 ods. 1, § 83 ods. 2 a § 189 ods. 3 Trestného poriadku a tvrdí, že krajský súd mal sťažnosť prokurátora podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietnuť ako oneskorene podanú.

7. Podľa sťažovateľa rozhodnutie krajského súdu nevychádza z konkrétnych skutočností, ale z abstraktnej úvahy. Sťažovateľ uvádza, že sa nestotožňuje s uzneseniami súdov vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Poukazuje na nepravdivé popísanie skutku poškodeným, na posudky a na to, že to bol poškodený, ktorý ho napadol a vyhrážal sa mu. Keďže súdy zamietli ním navrhované dôkazy, je zrejmé, že nezohľadňujú jeho obhajobu a dôkazy, pričom si nekriticky osvojili argumentáciu prokurátora. Okrem toho sa krajský súd nezaoberal dôvodmi, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol mestský súd.

8. Mestský súd uvádza, že zo spisu neplynie tvrdenie sťažovateľa, že prokurátor podal sťažnosť oneskorene, keďže prokurátor ju podal priamo na výsluchu sťažovateľa ihneď po vyhlásení uznesenia o nevzatí sťažovateľa do väzby. K nedodržaniu lehoty troch pracovných dní na odôvodnenie sťažnosti uvádza, že išlo o sudcovskú, nie zákonnú lehotu, a preto jej nedodržanie nemôže zakladať oneskorené podanie sťažnosti.

9. Krajský súd k ústavnej sťažnosti uvádza, že rozhodovanie o sťažnosti a doručenie rozhodnutia mu trvalo 23, resp. 27 dní a samotné sťažnostné konanie trvalo len 6 dní (od 14. mája 2025 do 20. mája 2025). Po vypracovaní uznesenia v zákonnej lehote 10 pracovných dní bolo uznesenie stranám odoslané 4. júna 2025. Na oboch stupňoch trvalo konanie spolu 39 dní (od momentu podania návrhu na mestský súd 11. apríla 2025 do rozhodnutia krajského súdu 20. mája 2025). K obdobiu od vyhlásenia rozhodnutia mestského súdu do predloženia veci krajskému súdu krajský súd uvádza, že v rámci neho bol sťažovateľovi vytvorený primeraný časový priestor na podanie vyjadrenia k sťažnosti prokurátora, ktorý aj využil (II. ÚS 45/2016). S argumentáciou prokuratúry, ako aj sťažovateľa sa následne krajský súd vysporiadal v napadnutom uznesení. V rámci posudzovania rýchlosti rozhodovania poukazuje na to, že oba súdy konali a svoje rozhodnutia doručovali výlučne v rámci jedného mesiaca. Zároveň vytvorili primeraný časový priestor nielen na odôvodnenie sťažnosti prokurátorom (od 24. apríla 2025 do 2. mája 2025), ale aj na časovo primeranú reakciu zo strany sťažovateľa (od 2. mája 2025 do 7. mája 2025). K prietahom konštatovaným mestským súdom a k argumentácii sťažovateľa o oneskorenom odôvodnení sťažnosti odkazuje na odôvodnenie svojho uznesenia z 20. mája 2025.

10. Krajský súd považuje tvrdenie, že prokurátor mal žiadosť sťažovateľa predložiť mestskému súdu až po piatich pracovných dňoch, za nepravdivé, keďže prokurátor predložil túto žiadosť na štvrtý deň odo dňa jej podania. Keďže krajský súd nezistil neefektívny postup prokurátora pri predkladaní žiadosti o prepustenie z väzby a ani prietahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu rozhodujúceho o žiadosti o prepustenie z väzby, čo by odôvodňovalo úvahy o prepustení obvineného z väzby, napadnuté rozhodnutie krajský súd zrušil a žiadosť obvineného o prepustenie z väzby zamietol. Sťažovateľom navrhované rozhodnutie, ktorým mal krajský súd zamietnuť sťažnosť prokurátora podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ako oneskorene podanú, by navyše bolo v rozpore s Trestným poriadkom, pretože prokurátor podal sťažnosť ihneď po vyhlásení napadnutého rozhodnutia, a teda v zákonnej lehote.

IV.

11. O väzbe musí súd rozhodnúť urýchlene. Lehota začína podaním návrhu alebo žiadosti a končí vydaním konečného rozhodnutia súdu, prípadne doručením tohto rozhodnutia, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného. Neexistuje nijaká pevne ustanovená lehota, v ktorej by súd musel rozhodnúť. Či sa rozhodlo urýchlene, sa posudzuje podľa okolností prípadu. Spravidla však požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011).

12. K postupu mestského súdu pri rozhodovaní o prepustení sťažovateľa z väzby je nutné uviesť, že sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby 7. apríla 2025 a krajskému súdu bola vec po sťažnosti prokurátora predložená až 14. mája 2025. V rámci tohto obdobia je možné evidovať viaceré časové úseky, ktoré zbytočne predĺžili celkovú dĺžku konania. Hoci mestský súd postupoval efektívne, keď o prokurátorom 11. apríla 2025 predloženej žiadosti rozhodol uznesením z 24. apríla 2025, ktoré sťažovateľovi aj v tento deň doručil, k predĺženiu konania prispel postup prokurátora, ktorý odôvodnenie sťažnosti nepredložil do troch, ale do piatich pracovných dní. Po vyjadrení sťažovateľa k sťažnosti 7. mája 2025 predložil mestský súd vec krajskému súdu až o týždeň 14. mája 2025. Od samotného rozhodnutia mestského súdu do predloženia veci krajskému súdu ubehlo 20 dní, čo nemožno považovať za primeranú dobu. Aj napriek tomu, že jednotlivé časové úseky samy osebe nepredstavujú neprimeraný zásah do základných práv, iný záver je nutné vyvodiť s ohľadom na celkovú dĺžku konania do predloženia veci krajskému súdu. V danej situácii nemožno sťažovateľovi ani pričítať neprimerané predlžovanie konania, keďže k sťažnosti prokurátora sa vyjadril do dvoch dní od odôvodnenia sťažnosti prokurátorom. Mestský súd odôvodnenú sťažnosť zaslal obhajcovi 5. mája 2025, ktorý sa k nej vyjadril už 7. mája 2025. K porušeniu základných práv sťažovateľa postupom mestského súdu pri rozhodovaní o jeho prepustení z väzby preto došlo.

13. K postupu pri rozhodovaní o sťažnosti prokurátora krajským súdom je najprv potrebné uznať, že od predloženia veci rozhodol krajský súd do šiestich dní, čo predstavuje primerane rýchly postup. Ťažko vysvetliteľný postup krajského súdu je však možné vidieť v období od 20. mája 2025 do 4. júna 2025. Od rozhodnutia krajského súdu do doby, keď bolo dané rozhodnutie odoslané sťažovateľovi, uplynulo celkom 15 dní. Takáto dlhá, viac ako dva týždne trvajúca doba

od rozhodnutia po jeho písomné vyhotovenie spojená s vrátením spisu mestského súdu je v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby s ohľadom na požiadavku urýchlenosti tohto rozhodovania neprípustná a takisto v rozpore s uplatnenými základnými právami sťažovateľa (III. ÚS 211/2022).

14. Celkovo tak od podania žiadosti o prepustenie z väzby (2. apríla 2025) do doručenia rozhodnutia sťažovateľovi (6. júna 2025) ubehli viac ako 2 mesiace (približne 65 dní). Celkovú dĺžku konania na mestskom a krajskom súde nemožno považovať za ústavne udržateľnú, a preto je nutné konštatovať, že postupmi oboch súdov došlo k porušeniu práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ako aj jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ktorého súčasťou je i požiadavka urýchleného rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby.

15. K námietke sťažovateľa, ktorý tvrdí, že krajský súd mal sťažnosť prokurátora podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietnuť ako oneskorene podanú, je potrebné potvrdiť, že odôvodnenie krajského súdu je v tomto ohľade správne, keďže sťažnosť bola podaná hneď po uznesení mestského súdu a bola dodatočne odôvodnená, hoc aj v dlhšej ako súdom stanovenej lehote. V uznesení krajského súdu zároveň neboli zistené skutočnosti, ktoré by viedli k záveru, že obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa je inak nezákonné. V rozsahu proti samotnému uzneseniu krajského súdu, ako aj návrhu na prepustenie sťažovateľa z väzby preto ústavnej sťažnosti nemožno vyhovieť.

16. Ústavnej sťažnosti nebolo vyhovené ani v rozsahu, ktorým sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, ktorého obsahom nie je porušené právo na urýchlené rozhodovanie o žiadosti na prepustenie na slobodu, ale všeobecné záruky práva na osobnú slobodu. Rovnako nebol dôvod vyhovieť námietke porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorý sa vzťahuje na prvotné obmedzenie osobnej slobody a na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti uznesenia o vzatí do väzby, preto sa vo veci sťažovateľa nepoužije.

17. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04). Tak je to aj v tomto prípade, v ktorom rozhodujúcim faktorom pri zistení porušenia ústavných práv sťažovateľa boli ústavne neprijateľné postupy mestského a krajského súdu. S prihliadnutím na charakter a intenzitu porušenia sťažovateľom označených práv a dĺžku postupu mestského a krajského súdu v konaní, ktoré sa týkalo obmedzenia jeho osobnej slobody väzbou, bolo sťažovateľovi podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznané finančné zadosťučinenie 500 eur s tým, že vo zvyšnej časti jeho návrhu nebolo vyhovené.

18. Sťažovateľovi bol rozhodnutím ústavného súdu ustanovený advokát, ktorého trovy podľa § 37 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov znáša štát. Vyhovenie ústavnej sťažnosti odôvodňuje, aby tieto trovy štát zniesol tak, že ich ustanovenému advokátovi zaplatí krajský súd. Ich výška bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, čo za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a doplnenie ústavnej sťažnosti 2 x 371 eur) s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 14,84 eur) predstavuje 771,68 eur, k čomu treba podľa § 18 ods. 3 vyhlášky pripočítať daň z pridanej hodnoty 177,49 eur.

19. V súvislosti s rozhodnutím o tom, že finančné zadostučinenie a náhradu trov konania má sťažovateľovi zaplatiť iba krajský, a nie aj mestský súd, bolo osobitne zohľadnené to, že ak by krajský súd svoje rozhodnutie vyhotovil a doručil bezprostredne potom, ako po šiestich dňoch od predloženia sťažnosti 20. mája 2025 rozhodol, bolo by možné celkovú dĺžku konania o žiadosti sťažovateľa považovať za primeranú. Rozhodujúcim prvkom neefektívneho prístupu, ktorý viedol k porušeniu ústavných práv sťažovateľa, bolo to, že krajský súd svoje rozhodnutie z 20. mája 2025, ktorého koncept už mohol skôr bezprostredne po predložení sťažnosti pripravovať, sťažovateľovi a jeho obhajcovi odoslať až 4. júna 2025.

20. Neobstojí argument krajského súdu o tom, že podľa Trestného poriadku mal na vypracovanie uznesenia 10 pracovných dní. Ak by bol prijatý tento argument, každé dvojinštančné konanie o žiadosti o prepustenie z väzby by bolo zaťažené časovým obdobím približne štyroch týždňov, v ktorých by súdy „využívali“ svoju lehotu desiatich pracovných dní na vypracovanie písomného vyhotovenia rozhodnutia. Rozhodnutie o väzbe treba vypracovať a doručovať tak, ako to urobil mestský súd, teda bezprostredne po väzobnom výsluchu alebo skončení neverejného zasadnutia pri rozhodovaní o sťažnosti. Len takýmto prístupom, a nie typicky úradníckym plným využívaním lehoty 10 pracovných dní, možno prispieť k dodržaniu ústavného práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu